Ч. 239 Второк 22 жовтня (3 падолиста) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:

| | |
|---|---|
| на цілий рік зр. | 2·40 |
| на пів року „ | 1·20 |
| на чверть року „ | —·60 |
| місячно . . „ | —·20 |

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

| | |
|---|---|
| на цілий рік зр. | 5·40 |
| на пів року „ | 2·70 |
| на чверть року „ | 1·35 |
| місячно . . „ | —·45 |

Поодиноке число 3 кр.

## Ситуация в Палатї послів і нова заява Президента мінїстрів.

Сполучена нїмецка лївиця не вдоволила ся першою заявою Президента мінїстрів а нїмецкі посли з Чехії перли в нїй конче до опозициї. Скликано отже засїдане клюбу і голова клюбу предложив до ухвалення слїдуючі внесеня:

1) Членам клюбу полишає ся свобода голосувати при голосованю над фондом диспозицийним і при третім читаню закона фінансового на 1897 р. — 2) В справі позициї цельскої в буджетї на 1897 р. мають всї члени клюбу голосувати против сеї позициї і не вільно нїякому членови клюбу віддати свого голосу за сею позицию. — 3) Що-до другого читаня буджету, то клюб полишає собі рішене, яке має заняти становище на пізнїйше. — Пос. Перґельт поставив знов таке внесене: Зваживши то, що полїтика кабінету ґр. Баденїго від часу, коли він обняв правлїне, в национальних і полїтичних справах не відповідає оправданим жаданям дуже значної більшости нїмецкого народу в Австриї, зваживши дальше, що заяви Президента мінїстрів з нагоди дебати над фондом диспозицийним в буджетовій комісиї, не можна признати вдоволяючою, заявить клюб сполученої нїмецкої лївиції сей свій погляд, відкиненем фонду диспозицийного як і буджету в третім читаню.

По довшій дискусиї відкинено внесене пос. Перґельта, а ухвалено внесене предсїдательства. Ся ситуация в клюбі сполученої нїмецкої лївиці стала ся опісля посередною причиною нової заяви Президента мінїстрів в комісиї буджетовій.

В суботу відбувало ся знову засїдане комісиї буджетової а на нїм нарада над прелїмінарем мінїстерства справ внутрішних. Президент мінїстрів скористав з сеї нагоди і виголосив довшу бесїду, в котрій висказав погляди правительства на деякі дуже важні справи. Навязуючи до слів пос. Бернрайтера сказаних на попереднім засїданю, зазначив Президент мінїстрів, що буде старати ся говорити популярно, бо єму за его послїдну бесїду роблено докори, що она не була досить популярною. Він хоче тут лиш то зазначити, що не убігає ся о мандат перед своїми виборцями, лиш яко член правительства говорить перед послами і до того ще не в повній палатї але в комісиї. Мимо того буде і на то зважати, щоби не сказано, що він не говорив „популярно“.

### Справа урядників.

Президент мінїстрів обговорював відтак насамперед положене урядників. Урядники — казав бесїдник, — коли від них богато жадає ся, мусять жити без клопотів. Теперішне їх положене не таке, щоби они могли мати потрібну материяльну свободу. Президент мінїстрів припоручає для того залагоджене управильненя платнї урядників; то управильнене буде не лиш заслугою правительства але й парламенту, котрий вже нераз порушував сю справу. Президент мінїстрів звертає однакож увагу на то, що суть деякі ріжницї, в котрих правительство мимо найлїпшої волї не може попустити, а то тим більше, що не яло ся робити урядникам цїлими лїтами надію, а наконець не сповнити еї. Друга трудність, з якою стан урядничий мусить бороти ся, єсть бюрократизм. Можна сказати, що власти формально душать ся в актах і пють чорнило. Але вже пороблено що потреба, щоби в сїм напрямі завести якусь зміну, і Президент мінїстрів віднїс ся вже до шефів краєвих більших країв коронних з жаданем, щоби они предложили свої внесеня. Він сам має вже на оці деякі полекші і скороченя поступованя та сподїває ся на певно в згодї з своїми сотрудниками довести сю справу до успішного кінця ще в 1897 роцї.

Трета трудність єсть в т. зв. подвійнім шляху. Як хосенним показало ся автономне поступоване в найнизших інстанциях, так знов єсть велика трудність яку оно робить у властий другої і третої інстанциї. Тут противно як на зелїзницях подвійний шлях доводить иноді до виховзненя. Бесїдник каже, що він певно не єсть противником автономії, автономних інстанций і відносин, що суть причиною тих інституций; але він мусить запримітити, що автономні власти повинні, що правда, контролювати правительство, дораджувати єму, помагати, але не виконувати побіч него. Він просить для того послів бути переконаними, що він тими своїми замітками не має нїякого певного наміру, не носить ся з нїяким пляном, а хотїв лиш висказати свою думку.

Дальшу трудність в нашій управі творять национальні суперечки, а то головно длятого, що насамперед займають урядникам богато ча-

# СТАРА ЯҐНА

*(Північна казка — Сельми Лягерлеф).*

Дрібним, тьопаючим кроком ішла гірскою стежкою якась стара жінка. Лице еї було блїде і вяле, але не погане або поморщене. Мала на собі довгий плащ, а на голові вовняний рубець. В руцї несла молитовник, а в хусточцї галузку васильку.

Мала свою хатину там високо на полонинї, де вже не росте нїяка деревина. Она стояла саме край широкого ожеледця, котрий суне свою ледову струю зверхка гори, вкритої снїгом, аж далеко в долину. Там жила старенька сама одна. Всї, що були близькі еї серцю, вже давно повмирали.

То була недїля і она ходила до церкви. Але коли так вертала, стало їй чогось дуже важко на серци. Пан-отець говорили о смерти і о засуджених на вічні муки; то еї зворушило. Нараз пригадала собі, що коли ще була дитиною, чула, як то бувало оповідали, що богато грішників мучить ся на вічній студени на вершку гори понад еї хатою. Пригадувала собі одну казку по другій о тих грішних душечках, що ходять по ожеледцях і котрими гонить студений як лїд вітер.

Їй стало нараз чогось дуже лячно тої гори і погадала собі, як то страшенно високо стоїть там на горі еї хатина. А що, як би ті невидимі духи, що там ходять, зійшли з ожеледців?

А она самісенька одна!

На то слово самісенька стала она ще сумнїйша. Ось взяв еї той сум, що не давав їй спокою через цїле еї житє.

Прецї то таки дуже гірко жити так здалека від всїх людий.

— Стара Яґно — відозвала ся она таки в голос сама до себе, бо так вже була навикла до того в своїй самотї — сидиш тут на горі в своїй хатчинї і прядеш та прядеш. Мусиш гарувати цїлими днями, щобись з голоду не згинула. А чи кому з того якась радість, що ти жиєш на сьвітї? Чи хтось може рад з того, стара Яґно?

— Коби ще хтось із твоїх свояків жив, якось би то було! Коби ти жила близше села, то може й знайшлись би якісь приятелї. Ти така бідна, що не можеш собі держати нї пса нї кітки, але прецї міг би у тебе заночувати бодай який жебрак. Не треба було тобі, стара Яґно, мешкати так далеко від дороги. Кобись хоч однїсенький раз могла подорожному, котрого жарить спрага, подати хоч водиці напити ся; знала бись, що хтось має якийсь хосен з тебе!

Она зітхнула і подумала собі, що коли-б померла, то анї тота ґаздиня, що все давала їй прясти, не пожалувала би за нею. Правда, що она старала ся по совісти зробити свою роботу, але було богато таких, котрі би то ще лїпше зробили.

Таки направду розплакала ся, коли подумала собі, що навіть пан-отцеви, котрий еї через тілько лїт видів все на тім самім місци у церкві, було би може й байдуже, чи она ще там стоїть, чи вже еї нема.

— Я так як би й не жила — сказала она сама до себе. — Нїхто про мене й не спитає. Все одно хоч би менї й покласти ся та вже більше не встати. Вже таки й замерзла в тій студени і самотї. Серце в менї замерзло.

— Ой так то так — сказала она, бо аж тепер добре розговорила ся — коби лиш тут хтось був, кому би мене потреба, то знайшлось би ще тепле серце у Яґни. Але що-ж менї дїяти, чи робити панчохи для диких кіз, чи бобакам стелити постїль?

— То тобі кажу — сказала она і підняла руку до неба — мусиш менї конче дати щось до роботи, бо як нї, то положу ся і вже більше не встану.

В тій хвили надійшов проти неї на стежцї якийсь поважний, високого росту чернець. Приступив до неї, бо видів, що она чогось засумована, а она розповіла єму весь свій смуток. Сказала, що серце зачинає їй ледом ставати, і зробить ся з неї такий дух, як котрийсь із тих, що ходять по ожеледцях, скоро Бог не спошле їй когось, для кого би она могла жити.

— Та у Бога все то можливо — сказав їй на то чернець.

— А хиба-ж не видиш, що навіть і сам Бог не має тут на горі сили? — спитала его стара Яґна. Тут нема більше нїчого, як лиш студена і пустїсенька пустиня.

Виходили чим раз висше на полонину. Мягенький мох вкривав камінні плити, краєм стежинки росли гірскі ростини з рапавим листєм; полонина з дебрами і зубочами та полями вкритими ледом і масою снїгу представляла ся їх очам так поражаючою і так понурою,

су, а відтак утрудняють безпристрастне поступоване. Рекурси і рішеня н. пр. зменшили би ся, коли-б настав национальний мир. Национальні спори мають свої наслідки і для стану урядничого; нині вже не можна здержати урядників зовсім від того політичного спору. Президент міністрів не хоче тим нікому докоряти, не хоче розбирати того, від коли настала та зміна, але фактом есть, що урядник, коли его заженуть в ті спори, есть також чоловіком і тратить иноді потрібну обєктивність. Він не хоче обмежати запоручені конституциею права урядників, але есть тої гадки, що з тою хвилею, коли урядник обнимае свое посаду, мусить зречи ся одної части прав независимого чоловіка, бо служба і дисципліна того вимагають.

## Перегляд політичний.

Німецкі посли з Чехії, що пруть лівицю до опозициї, відбули onогди нараду але не порішили нічого і мають ще сего тиждня радити. Зачувати, що они хотять виступити з лівиці і утворити окремий клюб. Навіть коли-б так стало ся, то факт сей, як кажуть, не мав би ліпшого значіня як лиш то, що дав би доказ, що ліберальний табор німецкий розлітае ся.

В справі звістної тайної умови Німеччини з Росиею відозвав ся наконець і сам кн. Бісмарк. Відповідаючи в Hamb. Nachr. на заяву урядової ґазети каже він, що оголошенем вісти о тайній німецко-росийскій умові в справі неутральности не нарушено „строгої тайни державної" бо ситуация, в котрій ту умову заключено, вже минула. О двозначнім становищи Німеччини в в тридержавнім союзі не може бути бесїди так само як би й о двозначнім становищи Австро-Угорщини, позаяк ся монархія обовязана так само до неутральности, колиб Франция напала на Німеччину, як і в тім случаю, коли-б Німеччина напала на Росию. Німецко-росийскої умови не жаль вже нема, але она позістане назавсїгди доказом обачности і совістности правительства цїсаря Вільгельма I.

## Новинки.

*Львів дня 2 падолиста 1896.*

— **Є. В. Цїсар** уділив комітетови парохіяльному в Мизуни, долиньского повіта, на відбудоване погорівшої церкви філїяльної в Кропивнику 100 зр. запомоги.

— **Ц. к. Уряд почтовий** в Прошовій (заведений тимчасом для заряду будови зелїзниці) звинений з кінцем жовтня с. р. З тої причини приділюе ся громаду Скоморохи і обшар двірский Смолянка до округа почтових доручень в Баворові, а обшар двірский Скоморохи до почтового округа Сущин, вкінци фільварок Цезарівку до округа почтових доручень Микулинції.

— **Презенти** одержали в львівскій архіепархії оо.: Симен Винявский з Черепина на Станимір, Михайло Ревакович з Волосянки на Волосянку, а Апол. Крохмалюк з Млиниск на Млиниска.

— **Загальні збори товариства „Шкільна поміч" у Львові** відбудуть ся дня 4-го с. м. о 3-ій годині з полудня в II-ій клясі рускої школи вправ (в „Народнім Домі" на долині). На порядку дневнім: 1) Справоздане з діяльности виділу, 2) вибір нового виділу, 3) зміна статута, 4) внесеня членів. Виділ запрошуе членів до найчисленнїйшої участи.

— **Нова читальня „Просьвіти"** завязуе ся в Шумлянах, бережаньского повіта. Щасть Боже!

— **Від Николаева пишуть нам:** Дня 25-го с, м. відбуло ся торжество 300-лїтного ювілею берестейскої унії в Демнї коло Николаева. Крім численно зібраного народу з доохрестних сіл, взяв участь в тім торжестві цїлий заклад Дроговижский. О годинї 2-ій з полудня рушив з Дроговижа до Демнї похід зложений з 700 душ під проводом свого капеляна крил. о. Франца Левандовского і совітника о. Ем. Поцїя. В походї взяли участь всї урядники закладу під проводом директора п. Мих. Степка з усїми хлопцями, всї вихованиці-дївчата під проводом СС. Фелїциянок, всї старцї і старушки та прибули до Демнї на 3-ту годину. В церкви відспівав місцевий парох о. Николай Фольварків параклис до Пр. Д. М. по руски, а о. Левандовский по польски, почім виголосив проповідь о унії. Відтак при співі польских і руских пісень та при звуках закладової музики відпровадила демняньска процесия всїх участників закладового походу назад до Дроговижа.

— **Збори дяків деканату львівско-загородского** відбули ся 15-го с. м. в Борщевичах. По відправі молебна в церкві, отворив збори Всч. о. Ілярий Пачовский і по оживленій дискусиї зібрані рішили основувати в Борщевичах аґентуру товариства дяків. Аґентом вибрано одноголосно дяка п. Прокопія Якимовича, а заступником его п. Филипа Муравского, дяка з Миклашева. На збори прибув п. Григорий Мельник, управитель хору при архікатедральнім храмі сьв. Юра у Львові, і горячими словами старав ся розбудити своїх побратимів до житя, пояснив цїль товариства. О. Пачовский, закриваючи збори, заявив, що не лиш словом але приміром підпирае справу дяківску — і вступив до товариства яко член спомагаючий, а в слїд за ним вписали ся в члени також многі присутні. — *Очевидець.*

— **Конець суперечки.** Вчера рано около 9-ої години на ул. Замарстинівскій ч. 27 у Львові, в мешканю сторожа, в котрім проживае кількоро бідних людий, зняла ся суперечка між Теодором Шимаком зарібником, а теслею Максимом Ґеримом. Ходило в суперечції о якусь дрібницю, але мимо того Шимак так роз'ярив ся, що добув ножа і пхнув ним свого противника два рази в шию а раз в лице під око. Удари були такі сильні, що Ґерим помер по 10 мінутах. Убийник утїк і полїция вчера не могла его вислїдити.

— **Місто Стрий** буде сего року обходити ювилей свого істнованя. Вправдї не знати, в котрім роцї збудований Стрий, але перший раз споминають старі хронїки місто в 1396 р. В 15-ім і 16-ім столїтю місто страшно терпіло від ріжних війн, а 1886 наступив величезний пожар, що знищив 646 будинків. Тепер Стрий вже наново відбудований після реґуляцийного пляну і числить 20.000 мешканців.

— **Огнї.** Дня 28 с. м. в полудне вибух дуже грізний огонь в Слобідції болшовецкій (повіту рогатиньского) і лише завдяки скорій помочи сторожи огневої з Болшовець цїле село не пійшло з димом. — Підчас пожару Нараева згоріло — як звідтам доносять — кількоро людий; з одного трупа віднайдено лиш руку; решта тїла спалила ся на попіл. — В Городиску згоріло дня 20 с. м. о годинї $9\frac{1}{2}$ в ночи 5 домів мешкальних і 13 стоділ разом з сегорічним збором. Шкода цїлком необезпечена, виносить 17.650 зр.

— **Др. Таннер,** славний постник, утратив минувшого тиждня жите в часї пожару в Клївлендї в державі Огайо в Америції. Др. Таннер здобув

що їм аж як би щось на груди налягло. Аж ось чернець побачив хату старої Яґни саме під ожеледцем.

— То ти тут мешкаеш! — сказав він. Ну, то ти не самотна, бо маеш тут досить товариства. Ану-ко подиви ся!

Чернець зложив показуючий і великий палець в колїсце і приложив его старій до лївого ока та просив еї, щоби она подивила ся на гору. Але стара Яґна так напудила ся, що аж в зад подала ся і замкнула око.

— Коли там можна що видїти, то я того не хочу — відповіла стара Яґна. — Господь Бог нехай нас від того стереже і боронить! Тут вже й без того досить несамовито!

— Ну, то бувай здорова! — сказав чернець. — Другий раз вже не зможеш щось такого побачити.

Стару взяла цїкавість, она отворила очи і глипнула на поля вкриті снїгом. Зразу не виділа нїчого цїкавого, але відтак стала добачати, що там на горі щось рушае ся. Виділа, як щось білого нїби іде проти білого. То що она уважала за мраку і пару або за біло-синяву тїнь на ледї, то були громади грішних душ, що мучили ся у вічній студени.

Мала, стара Яґна не могла таки й рушити ся з місця і дрожала як лист трепети. Отже то таки правду розказували старі люди в своїх казках. Там на горі ходили померші в безконечній трівозї і муцї. По найбільшій части мали они на собі щось довгого, білого, а всї були босі і простоволосі.

А було їх тут так богато, що нїхто би їх і не почислив. Чим довше дивила ся, тим більше їх показувало ся. Одні ступали з горда з піднесеним в гору головами, инші підходили близше, як коли-б танцювали по леду, але она виділа, як одні і другі сщибали собі ноги до крови об шпилї і канти леду.

Отже було зовсїм так, як каже ся в казках. Она виділа, як они безустанно горнули ся одні до других, мов би хотїли одні коло других загріти ся, але й зараз розлучали ся налякавши ся смертельної студени, якою від них віяло. Здавало ся, наче би студїнь там на горі від них виходила, як коли-б то через них снїг не міг топити ся, а мрака була така студена, що аж щипала.

Але не всї рушали ся, деякі стояли мов би закостенїлі від студени і здавало ся, як би они стояли тут Господь знае вже кілько лїт, бо доокола них призбирала ся така маса снїгу і леду, що з неї було видко лиш горішну часть їх тїла.

Чим довше мала старуха дивила ся на то, тим ставала спокійнїйша. Страх еї покинув, але за то стало їй дуже жаль тих бідних, що так мучили ся.

Не переставали заводити, для покалїчених ніг не було спокою, бігали безустанно по леду, хоч він крaяв, як би остра сталь.

А відтак, як они й мерзли!... так, що трясли ся цїлі і дзвонили зубами від студени. І ті, що були закаменїлі і ті що ще могли рушати ся, всї мерзли від тої студени, що пекла нїби огнем, щипала і різала тїло.

Було там богато молодих людий, молодців і дївчат. Але на їх синїм від морозу лици не видко було студени, здавало ся, мов би они грали ся, лиш вся веселість була мертва. Дзвонили зубами від студени, дрожали і кулили ся як старі, а босими ногами нїби шукали найострійші кусні леду, щоби на них стати.

Найбільший жаль брав еї від того, коли дивила ся на тих, що були примерзли до леду на ожеледци і на тих, що звисали із скалистих стїн, мов би якісь великі каплинції.

Чернець взяв назад руку і стара Яґна не виділа вже нїчого, лиш пусте снїгове поле. Деиеде лежали порозкидані великі груди леду, але коло них не було закаменїлих духів. Синяве сьвітло на ожеледцях не походило від замерзлих в нїм тїл. Вітер гонив легенькими пласточками снїгу, але не духами.

Але она була таки певна того, що добре виділа і спитала черця: Чи можна щось зробити для тих бідних грішних душ?

А він відповів: А коли-ж Господь любови заказав робити добре діло, або діло милосердия, коли заказав потїшати?

Сказавши то пішов собі, а стара Яґна зайшла у хату, щоби о тім подумати.

Цїлий вечер думала над тим, як би то помогти грішним душам, що ходять по ожеледцях. Не мала вже часу думати о своїй самотї.

На другий день пішла знов до села. Сьміяла ся і була совсїм весела. Старість вже не була для неї тягаром.

— Померші — казала сама до себе — не дуже розпитують, чи у когось румяне лице і жваві ноги. Они бажають лиш того, щоби їх з теплим серцем згадувати. Але молоді не в силї о тім подумати. Таки так, як же помершим охороняти ся від безконечної студени смерти, коли старі не отворять їм свого серця?

Коли відтак зайшла до крамаря, накупила там богато сьвічок, а у якогось селянина замовила кілька фір дров, але щоби за то все заплатити, мусїла тепер в двое тілько прясти що звичайно.

Під вечер, коли знову була дома, молила ся дуже і старала ся додати собі відваги сьпіваючи побожні пісні. Але відвага щораз більше еї опускала. А всеж-таки зробила так, як була собі постановила.

Постелила собі постїль в позадній комірчинї своеї хати а в передній наклала цїлий оберемок дерева на припічку і підпалила. У

собі славу перший раз в р. 1880, коли морив себе голодом сорок днів перед публикою. Той досьвід викликав велике заінтересоване в лікарских кругах. Єго пильнували день і ніч і видавали кождого дня бюлетини о єго здоровлю. В р. 1891 визвав др. Таннер свого суперника, другого голосного постника Суччі'ого, котрий минувшого року не додержав посту у Відни, на поєдинок голодовий, але Суччі видко не був певний себе, бо поєдинку не приймив.

— **Американьскі доми.** Капіталістів і будівничих американьских поразила ухвала тамошного парляменту, заборонююча будову високих камениць — як 17 поверхів. Такі великаньскі камениці в Америці не рідкі, а особливо богато їх в місті Чікаґо. Їх будують капіталісти з жадоби зиску і називають їх „Скі Скрепер“ т. є. доми, що опирають ся о небо. Будова тих великанів поступає дуже скоро і триває не місяці, а тиждні. І так один наочний сьвідок оповідає, що від 12 до 20 жовтня с. р. під вікнами єго мешканя здвигнено внішні стіни камениці на 15 поверхів і покрито єї дахом. При тім робило 25 робітників.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Петербург** 2 падолиста. Царска пара приїхала до Ґатчини, а звідси з царицею матірю поїхала до царского села.

**Париж** 2 падолиста. Вчера кухарчук Леймарі стрілив до двох аґентів поліцийних і ранив їх. Арештований признав ся, що єсть анархістом.

**Рим** 2 падолиста. Похорон кард. Гогенльоге відбуде ся ві второк. Король італіяньский і німецкий цїсар зложили вінці на єго домовині.

## Переписка зі всїми і для всїх.

**Зб. Сар. поч. Куликів:** На Ваше питане в справі угрів на лици треба Вам насамперед знати, що то угри. Отже послухайте: Шкіра на людскім тїлї складає ся з кількох верств. На самім верху єї єсть тоненька плївочка т. зв. нашкірок, а під нею приходить т. зв. ремінна шкіра. Отже в тій ремінній шкірі суть малесенькі мішочки виповнені товщем або т. зв. шкірянним лоєм. Отвори тих мішочків виходять дуже часто на верх в тім місци, де виростають на шкірі волоски. Коли чоловік змерзне, то ті мішочки з лоєм виходять під верх як би маленькі бородавочки; кажемо тогди що чоловік дістає „гусячу шкіру“. Коли ті мішочки з лоєм, що служить за смаровило для шкіри, затkають ся, то лій в них під верхом згусне і затвердне, а зверха ще від пороху стане чорний. На лици покажуть ся тогди чорні плямочки, котрі звичайно називаємо уграми. Коли потиснути на шкіру, то той засохлий лій вискочить і виглядає як маленький білий червачок з чорною головкою. З того й пішла назва „угор“, бо богато людий думає, що то дійстно той червачок, котрого називаємо угром. Але часами з якихсь причин може настати запалене тих мішочків лоєвих; тогди они пухнуть і роблять ся на верха малі прищі. Того рода запалене єсть як видко і у Вас, а з Вашого опису виходило би, що що раз показує ся запалене, другий раз творять ся угри без запаленя. Тепер же не знаємо, хто Ви і який Ваш вік та яке жите. В молодшім віці того рода запалене показує ся частїйше, але опісля з віком само від себе щезає. Також може тому бути причина слабе травлене, малокровність і блїдачка. З того всего виходить таке лїчене: Насамперед треба добре живити ся, відтак дбати дуже про чистоту тїла; піти бодай раз або два рази в місяць до парнї, або хоч скупати ся в теплій воді. Угри треба витискати, а то так: поставте ся проти зеркала, возьміть угра двома пальцями між нігтї і витиснїть єго. Коли-б угри дуже твердо сидїли, то треба їх насамперед розмягчити напаривши лице над мискою горячої води обслонившись доокола яким полотенцем. Мийтесь лиш теплою водою і ґліцериновим милом. Купіть собі в аптиці кумерфельдової води до митя від угрів (она робить ся з камфори і сїрки). Тою водою треба на ніч натирати лице, а рано облити теплою водою і лице добре обтерти. Спитайте в аптиці також про сїркову пасту від угрів; коли єї дістанете, то треба нею помастити на ніч лице пензликом (подібним як до голеня), а рано добре змити, обтерти лице на сухо і помастити легенько ґліцериною. — **І. Г. в Ст.:** Ваша недуга єсть того рода, що вимагає конче поради і помочи лікарскої а то тим більше, що она єсть вже давна. Найлїпше було би, як би Ви могли приїхати до Львова. Поміч лїкарска тут не коштувала би Вас нїчого, бо у Львові єсть безплатна лїчниця, де недужі дістають всїлякої помочи і поради лїкарскої безплатно. Треба би лиш заплатити Вам дорогу зелїзницею з Гусятина до Львова і назад. Коли згодитесь на нашу раду, то донесемо Вам, до котрого доктора треба би удати ся, в котрий день і котру годину. А поки що живіть ся добре, головно молоком і яйцями та держіть рану чисто. Купіть собі в аптиці вати і прикладайте до рани, обмивши єї насамперед чистою теплою водою. Рану обвязуйте чистими платками. Тягніть ся з послїдного, а здоровлє ратуйте, бо оно найбільшим скарбом чоловіка. — **Т. Коб. в Гав.:** Кафльові печі виробляють також J. Rzędowski, Львів ул. Сикстуска ч. 16, Перемишль та Кубін, Бріх і Корженьовский, Львів ул. Лукасїньского ч. 6 (площа Касгрум).

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год

### Відходять до

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·40 | 2·50 | 11·00 | 4·40 | 9·55 | 6·45 | — |
| Підволочиск | 5.55 | 2·06 | — | — | 9·30 | 10·45 | — |
| Підвол. з Підз. | 6·08 | 2·19 | — | — | 9·48 | 11·12 | — |
| Черновець | 6·10 | — | — | 10·15 | 2·45 | — | — |
| Черновець що понеділка | — | — | — | 10·25 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 9·15 | — | — | — |
| Мушини на Тарнів | 8·40 | 11·00 | — | 4·40 | — | 6·45[1] | — |
| Гребенова [2]) | — | — | — | — | 9·35 | — | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 5·22 | 9·35 | 3·05 | 7·22 |
| Зимної Води [4]) | — | — | — | — | 3·29 | — | — |
| Брухович [5]) | — | — | — | — | 1·20 | — | — |
| Брухович [6]) | — | — | — | — | 3·20 | — | — |
| Янова [7]) | — | — | — | 9·45 | 3·00 | 8·55 | — |
| Янова | — | — | — | 9.45[8] | 1·05[9] | 3·00[10] | 6·25[8] |

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

### Приходять з

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·30 | 5·10 | 8·45 | 8·55 | 6·55 | 9·30 | — |
| Підволочиск | 2.40 | 10·05 | — | 8·07 | 5·20 | — | — |
| Підвол. з Підз. | 2.25 | 9·50 | — | 7·46 | 4·55 | — | — |
| Черновець | 9·55 | — | — | 2·01 | 7·28 | — | — |
| Черновець що понеділка | — | — | — | 6·13 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | — | 5·45 | — | — |
| Мушини на Тарнів | 5·10[1] | — | — | 8·55[2] | 6·55 | — | — |
| Гребенова | — | — | — | — | 1·51[3] | — | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 12·10 | 8·00 | 1·51[4] | 10·10 |
| Брухович [5]) | — | — | — | — | — | 8·03 | — |
| Брухович [6]) | — | — | — | — | — | 8·25 | — |
| Янова | — | — | — | 7·50[7] | — | 5·28[8] | 8·54[8] |
| Янова [9]) | — | — | — | — | 1.10 | 7·48 | — |

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тільно від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

вікні поклала дві сьвічки, а двері від надворку розтворила широко.

Відтак пішла і лягла спочивати.

Лежала потемки і надслухувала.

Таки чує, що хтось іде. Якось так, як би хтось зліз з ожеледця і звідтам ішов. Ніби сунув ногами і стогнав. Щось походило доокола хати, як би бояло ся зайти до неї. Стануло в углу хатчини і плаче як мала дитина.

Стара Яґна не могла видержати. Схопила ся з постелї і вибігла до передної комнатки та замкнула двері. Живому чоловікови годі таке видержати.

А на дворі коло хати хтось важко зітхнув і щось посунуло ся як би покалїченими, болючими ногами. Пішло дальше на гору, як би на ожеледець. Було ще чути, як хтось раз і другий заплакав, а відтак стало тихо.

Яґна мало не минула ся, так перепудила ся. Поганий же з тебе боягуз! — сказала она відтак сама до себе. — Дрова згорять тай дороге сьвітло. Мало би то все бути лиш для того, що ти так боїш ся?

Сказавши то, встала ще раз, розплакала ся зі страху, дзвонила зубами, дрожала на цїлім тїлї, але вийшла до передної комнати і отворила двері.

Поклала ся знову і чекала. Тепер вже не бояла ся, що прийдуть духи. Лежала і гризла ся лиш тим, що їх відстрашила, так, що они може вже не схотять знову вернути.

Та серед темноти почала кликати як за молодих лїт, коли пасла вівцї.

Мої маленькі, ягнятка біленькі, ягняточка у горах збігайте ся до мене! З під скал і з ярів, збігайтесь до мене мої маленькі, ягнятка біленькі!

Тогди повіяло як би студеним вітром з гори і він завіяв ся аж у хату. Она вже не чула, щоби хтось ходив або зітхав, лиш звивав ся вітер коло угла хати і заходив до неї. І здавало ся, як би хтось заєдно шептав: Пс! Пс! Не страш їх! Не страш їх! Не страш їх!

Стара Яґна почула ся щасливою і спокійною. Зложила руки як до молитви і заснула.

На другий день здавало ся їй, як би їй то все снило ся. В передній комнатї все було по давному. Огонь вигорів і сьвітло також. У сьвічниках не лишило ся анї цяпинки лою.

Доки стара Яґна жила, все так робила. Пряла і чарувала, щоби через ніч міг огонь горіти. Та й була щаслива, бо знала, що хтось єї потребує.

Відтак прийшла одна недїля, коли не було єї видко в церкві на єї місци. Кількох селян пішло на гору до єї хати подивити ся, чи що їй не стало ся.

Она вже не жила, і они знесли єї тїло до села, щоби єї поховонити.

Коли слїдуючої недїлї складали єї в могилу, саме перед богослуженєм, ішло за тїлом лиш дуже маленько людий. Та й на нїчиїм лици не видко було смутку.

Але нараз, саме коли мали спускати домовину в могилу, з'явив ся на кладовищи високий поважний чернець, і показав рукою на вкриту снїгом полонину.

І ось побачили, що цїла полонина засьвітила ся червоним як грань сьвітлом, мов би від радости заяснїла, та що самою єї серединою заблисли малї жовтенькі поломіночки, як би горіючі сьвічки. А тих поломіночок було тілько, кілько сьвічок жертвувала померша за грішні душі.

Тогди сказали люди: Слава нехай буде Господу Богу! Та, по котрій тут нїхто не сумує, уміла прецї там на горі серед великої самоти знайти собі приятелїв....

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

## ОГОЛОШЕНЄ.

**Совіт управляючий повітового Товариства задаткового в Б е р е ж а н а х** скликує надзвичайні

## Загальні Збори.

На порядку дневнім:

Зміна статутів.

Збори відбудуть ся в сали Ради повітової в Бережанах **дня 16-го падолиста 1896 о годині 10-ій** перед полуднем.

Слиби в повисшім дни не явило ся приписане §. 47 статутів число членів, відбуде ся поновне засідане з тим самим порядком дневним дня 23-го падолиста 1896 о годині 10-тій перед полуднем.

Бережани дня 26-го жовтня 1896.

Секретар: *Каз. Трачевский.* Презес: *о. Богдан Кордуба.* 87

## ГАЛИЦКИЙ БАНК КРЕДИТОВИЙ

почавши від 1 лютого 1890 поручає

**4% Асигнати касові**

з 30 дневним выповідженем

**3½% Асигнати касові**

з 8 дневним виповідженем, всіже знаходячі ся в обізї

**4½% Асигнати касові**

з 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. з дневним терміном виповідженя.

Львів, дня 31 січня 1890. 10 **Диренция.**

Бюро дневників і оголошень

# Л. ПЛЬОНА

## у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальных.

# С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

**Заступники для Галичини і Буковини**

## ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.